

MEXICKÉ ZLATO

A photograph of a cowboy riding a white horse. The cowboy is wearing a brown cowboy hat, a white and blue striped shirt, and brown leather chaps. He is holding a lasso in his right hand. The background shows a wooden building and a rocky hillside.

AL
press

edice
KIOKAN

Louis L'Amour

edice
KIOKAN

MEXICKÉ ZLATO

Louis L'Amour

Copyright © 1963 by Louis & Katherine L' Amour Trust
This translation published by arrangement
with Bantam Books, an imprint of Random House,
a division of Random House LLC.
Translation © Jan Mrlík, 2015
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užit
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu CATLOW
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2015
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-043-4 (pdf)

*Trumanu Dearbornovi,
který projel starými stezkami
napříč Dakotou a Montanou.*

KAPITOLA 1

Po všech končinách, kde se pásli bizoni, proháněla se dobytčata a mustangové švihali v trysku ocasy, se mezi muži mluvilo o Bijahu Catlowovi.

Tohle jméno patřilo chlapíkovi z kraje zvaného *brazada* při řece Nueces, jenž prý dokázal jezdit na všem, co bylo porostlé srstí. Vychloubal se, že dokáže přeprat, předhonit, umluvit a překonat v milování každého chlapa na světě, a byl kdykoli hotov přijímat výzvy, v každou hodinu a na každém místě.

U ohňů při zásobovacích vozech či v táborech podél trati od Brazos po Musselshell muži mluvili o Bijahu Catlowovi. Vyprávěli, jak dokáže jezdit a střílet, i o divokých bitkách, ve kterých však Bijah bez ohledu na to, jak se ti ostatní rozzuřili, vždycky zachoval chladnou hlavu a neprohrál.

Ve skutečnosti se jmenoval Abijah, ale jméno mu zkrátili na Bijah, jak to bylo v pohraničí zvykem. Plnokrevný Ir s mocným hrudníkem a bohatou čupřinou na hlavě vyšel z občanské války s třemi vyznamenáními za hrdinství, ale také s třemi odsouzeními vojenským soudem, a provázel ho pověst, že patří k mužům, které je dobré mít na

své straně, pokud jde o tancovačky, uhádané pitky nebo rvačky někde v zadní uličce.

Povahu měl otevřenou jako prerie v Panhandle a byl ochoten se kdykoli porvat jako Ir na holandské tancovačce, a neuznával boží ani lidské zákony, pokud se ne-srovnávaly s jeho přáními. Ale rameno spravedlnosti už dostalo příležitost Catlowa poznat a z mužů zákona ho znal nejlépe maršál Ben Cowan.

Než Bijah a Ben dorostli patnácti let, nejméně třikrát zachránili jeden druhému život; Bijah čtyřikrát ztloukl Bena jako žito a sám od něho rovněž dostal čtyřikrát výprask. Ben byl houževnatý, dobrosrdečný a vážný; také Bijah byl houževnatý a dobrosrdečný, ale divoký jako nezškrocený mustang.

V devatenácti se Ben Cowan stal pomocníkem šerifa, ve třiadvaceti povýšil na pomocníka maršála Spojených států. Bijah byl ve třiadvaceti známý jako zloděj dobytka a psanec, za nímž zůstali tři mrtví.

Nebyl to však sklon ke zločinu, ať zděděný, nebo získaný, který odvrátil Bijaha z cesty spravedlnosti na temné stezky zločinu. Byl to prostě důsledek hraničářské ekonomiky.

Bijah Catlow si výborně vedl v každé profesi, takže když podepsal smlouvu pro ranč Nakloněné S, nebylo to jen kvůli tomu, jak dobře jezdil na koni. Upsal se za mzdu třiceti dolarů měsíčně, stravu a ubytování. Pak ale došlo k náhlému zvýšení poptávky po hovězím masu ze staveb železnic v Kansasu, což rázem změnilo texaský dlouhorohý skot z nechtěných, přehlížených divokých zvířat v prostředek ke zbohatnutí a hojnosti.

Do té doby kovbojové jen občas hnali dobytek do Missouri, Louisiany, nebo dokonce do Illinois, nebo někdo porazil dobytče jen kvůli kůži, avšak náhlý enormní zájem o hovězí maso ve městech na východním pobřeží vyhnal cenu za kus na deseti- a vícenásobek původní ceny.

Velké ranče ihned nabídly honákům bonus ve výši dvou dolarů za každé ocejchované dobytče a Bijah Catlow, který pracoval se stejným nadšením, s jakým hrál karty, se pustil do cejchování odchycených dobytčat, aby zbohatl.

Vyznal se v divočině jako málokdo jiný, takže dobře věděl, kde se obvyčejně skrývá zdivočelý dobytek. Výborně ovládal práci s lasem a patřilo mu několik rychlých koní, kteří to uměli s dobyt看em stejně jako on. Byl prostě v tomhle oboru nejlepší. První měsíc po zavedení bonusu Bijah Catlow chytil a ocejchoval sedmaosmdesát kusů divokého dobytka.

Během následujících týdnů měl Bijah víc napilno než kterýkoli jiný mužský se svědivou vyrážkou a s jednodolarovými hodinkami v kapse (co se o nich říká, že když zrovna nenatahují hodinky, tak se škrábou) a přišel si přibližně na dvě stě padesát dolarů za měsíc. V oněch dobách takové peníze nevydělával nikdo široko daleko. Jenže zanedlouho tahle idyla skončila.

Majitelé velkých rančů se spojili a shodli se, že vyplácet bonus za ocejchovaný kus divokého dobytka je očividný nesmysl, protože honáci mají i tak za povinnost cejchovat dobytek. A tak bonus zrušili.

Z poměrně blahobytného člověka se Bijah Catlow znovu stal kovbojem s třiceti dolary platu za měsíc. Postavil se do čela skupiny honáků, kteří ze dne na den opustili ranče, kde se přestaly vyplácet bonusy.

Měl k tomu celkem pádný důvod. Proč cejchovat dobytek pro rančery? Proč ne pro sebe? Proč by si nemohli pořídit vlastní stádo a pak je prodat v Kansasu?

Koneckonců většina divokých dobytčat, která se proháněla po texaských pláních, stejně pocházela bůhví odkud, protože od dob, kdy sem přišli první Španělé, se dobytek na pláních množil jako zajíci. Na tato zvířata nikdo nezvážel vlastnické právo, a vlastně ani nemohl, jenže se

znenadání stala cenným artiklem. Navíc během občanské války většina honáků sloužila v armádě, takže dobytek, který bylo možné ocejchovat, zdivočel, nemluvě o tom, že mnoho majitelů stád se z války nevrátilo.

Dobytěk tu byl pro každého, kdo se prohlásil jeho vlastníkem – a tak Bijah Catlow dal dohromady skupinku honáků a pustili se do práce. Bijah jim šel příkladem svou cílevědomostí a nevyčerpatelnou energií.

Chytil divoký dobytek se stejným nadšením, s jakým se věnoval všemu, co kdy dělal, a měl radost, že i ostatní zapálil pro společnou věc. Pracovali od rána do pozdního večera a po dvou měsících jim patřilo stádo o téměř třech tisících kusech, připravené vyrazit na cestu.

V oněch dobách byla v tom koutě Texasu k mání spousta divokého dobytka a leckde stoupal k nebi kouř z ohňů, v nichž se rozpalovala cejchovací železa. Jezdci se nořili do nejhustšího podrostu, vytlačovali odtud kusy dlouhorohého skotu a cejchovali je, aby je mohli hnát po stezkách do Kansasu. Nebývalo to vždycky zrovna jednoduché. Dvakrát narazili na tlupu Komančů na válečné stezce. Niggera Jima nabral býk na rohy. Jeho popupané tělo našli ležet v trávě poblíž nevelké mokřiny a země kolem byla celá rozrytá kopyty rozrušeného býka. Tenhle přátelský snědý chlapík, víc indián než černoch, patřil mezi špičkové honáky. Pohřbili ho na prérii přímo v místě, kde ho našli.

O několik dní později přišel Johnny Caxton o ruku. Omotával právě laso kolem stromu, a ani si nevšiml, co mu hrozí. Sřečkující býček se naráz rozběhl stranou a Caxtonovi uvázla paže ve smyčce lana. Býček zabral a laso Johnnymu pevně přitáhlo ruku ke kmeni.

Dva dny předtím ztratil v houštinách pouzdro s pistolí, které se mu utrhlo z opasku, a protože je na rozdíl od pistole nenašel, vozil od té doby zbraň v sedlové brašně.

Koně však měl Johnny uvázaného o kus dál, aby mohl sledovat dobytče pěšky, neboť jedině tak se mu mohlo podařit chytit je do smyčky.

Našli ho až po několika hodinách, kdy se umíněný, bojovný býk pořád ještě vzpínal na konci lasa, třeštil oči a zle se rozhlížel. Johnny visel za ruku na stromě a na jeho paži, celou černou, byl hrozný pohled.

Na sta mil kolem se nenašel žádný doktor, a tak mu ruku v táboře amputoval Bijah Catlow a pahýl mu kauterizoval rozpáleným cejchovacím železem.

Týden nato, když byli čtyři z nich o čtvrt míle dál a sháněli stádo, se Bijah probudil a zjistil, že jejich tábor je v obklíčení.

Jako prvního zahlédl šerifa Jacka Mercera, který donedávna figuroval jako honák na výplatní listině dobytčáře Parkmana z ranče Podtržené OP, ale i jako šerif prý na Parkmanově výplatnici zůstal. Pak tu byl sám Parkman, s ním Barney Staples z ranče Nakloněné S a Osgood z Trojčárového ranče. S nimi přijelo přes dvacet ostrých hochů, honáků z jednotlivých rančů.

Ani šerif Mercer, ani Parkman nikdy neměli Bijaha Catlowa v oblibě. Před rokem, když byl Mercer ještě kovbojem, ho Bijah v jedné rvačce nemilosrdně seřezal, a Parkman ho nenáviděl, protože jako obyčejný kovboj získal dívku, která Parkmanovi dala košem.

Bijah nebyl hlupák a dobře chápal, že je v maléru. Posadil se, natahoval si boty a rozhlížel se kolem, ale nespátřil ani jedinou přátelskou tvář. U Staplese jezdil jako honák a vždycky odváděl dobrou práci, jenže Staples byl dobytčář, a tak stál při ostatních.

Mercer se opřel velkýma rukama o hrušku sedla. Pocit triumfu jako by mu v nitru rozdmýchával zlý, ničivý oheň. „Bijahu,“ řekl, „mám nezkraceného koně, na kterém nedokážeš odjet. Pokud tedy dodržíš stanovené podmínky.“

Bijah Catlow netušil, do jaké míry jim jde o ostatní z jeho party, ale věděl, že v každém případě chtějí dostat jeho hlavu. „O co jde, chlapi?“ zeptal se. „K čemu ta návštěva?“

„Jsi zatracený, špinavý zloděj dobytka,“ odsekl Parkman. „A zloděje tady věšíme.“

„Pusťte ty ostatní mládence,“ žádal Bijah, „a já pojedu na tom vašem divokém koni – a je mi jedno, jaké podmínky stanovíte.“

„Ještě jsi ty podmínky neslyšel,“ usmál se Mercer. „Pojedeš na něm s rukama svázanýma za zády a krk budeš mít v oprátce – tamhle pod tím topolem.“

Bijah Catlow lehce vstal a dupnul si, aby se mu boty usadily na nohou. Měl při sobě zbraň – to byla po klobouku první věc, kterou si nasadil, a obojí na sobě měl už před půl hodinou, když vstal, aby prohrábl oheň. Nikdo mu neřekl, aby odhodil opasek. Vlastně měli pistole na opasku tři z jejich party.

Měl vedle sebe Ria Braye a Boba Kelehera – a pochopitelně i Johnnyho Caxtona. Od té doby, co Johnny přišel o ruku, se staral o tábor, sbíral dřevo a nosil vodu tomu z nich, kdo ten den zrovna vařil. Všichni tři byli dobří chlapi, ale Caxton pozbyl pravou ruku a levou toho zatím moc nezvládal, i když na tom pracoval den co den.

„Nechte je běžet,“ opakoval Bijah, „a já se projedu na tom vašem zatraceném koni.“

Mercer se jen pohrdavě usmíval. „Uděláš, co ti řekneme... a žádný strach, každý z vás dostane příležitost svézt se na tom stejném koni.“

Bijah se na chvílku utěšoval myšlenkou, že Staples proti tomu bude protestovat, ale nestalo se. Koneckonců to byl Parkman, kdo tu měl hlavní slovo. S tím vědomím sáhl Bijah po pistoli.

To nikdo nečekal, ačkoli právě tohle měli předpokládat, protože všichni Bijaha Catlowa znali.

Jako první to asi pochopil Rio Bray, protože už po prvním výstřelu z Bijahova revolveru se vrhl po brokovnici, kterou měl položenou přes sedlo. Rio dopadl na zem, překulil se a zůstal ležet na břiše s brokovnicí v ruce. Nejdřív spatřil Parkmana s krví na předním dílu košile, jak se drží hrušky sedla na vyhazujícím koni, a pak Mercera, jak padá z koně.

Rio vypálil z jedné hlavně, pak z druhé a další dvě sedla zůstala náhle prázdná.

Po všem tom střílení začal Parkmanův kůň divoce vyházo-ovat a nastal zmatek, v němž lidé z Mercerovy skupiny neměli šanci zasáhnout relativně malé cíle, jež představovali muži v Catlowově táboře. A nadto se Dědek Merridew, který se venku staral o dobytek, zapojil do boje se svou padesátkou sharpsovkou.

Honáci se dali na úprk a mrtvého Jacka Mercera nechali ležet na zemi. Parkmanovi se podařilo vylézt do sedla a jeho kůň uháněl za ostatními.

Ne že by byli vyděšení – tuhle partu tvořili sami ostřílení bojovníci s indiány. Věděli však, že pušku Sharps určenou k lovu bizonů drží v ruce Dědek Merridew, o němž se vědělo, že když na něco zamíří, jen zřídka kdy mine. Všude kolem se táhla otevřená prerie a Merridew se usadil v nevelké prohlubni na vrcholku malého návrší posetého balvany a křovím.

Navíc i Bijah Catlow měl v ruce pistoli a nikdo si nedělal plané iluze, že by ho přemohli.

Nabízela se jim jediná cesta, jak z toho ven, a té využili. Koneckonců Bijaha Catlowa mohou dostat jindy, protože se jim nikam neztratí.

V této části Texasu platily takové zákony, jaké si přála mít skupina mocných dobytkařů, a jejich zákon říkal, že

Catlow je zloděj dobytka a vrah. Zabil úřední osobu při výkonu jejích povinností, takže na jeho hlavu bude vy-psána odměna.

Parkmana na jeho ranči uložili do velké sloupkové postele. Když nabyl vědomí, vydal příkaz: „Dostaňte Bijaha Catlowa.“

Mezi lidmi přítomnými v pokoji mnozí s Catlowem sympatizovali, ale nikdo z nich nepromluvil. Kdyby se toho některý z nich odvážil, mohlo by ho to zničit.

Ben Cowan u toho nebyl. V té době se ani nenacházel v Texasu. Kdyby stál mezi ostatními u Parkmanovy postele, byl by jim mohl říct, aby nepočítali oběšence, dokud jim nenavlečou oprátku na krk. Někdo prohodil, že jim Catlow nikam neuteče... Cowan by na to reagoval znechuceným pohledem. Dobře by věděl, že Bijah Catlow už je pryč.

Ještě neuplynula hodina a stádo hnané Bijahem a jeho společníky přebrodilo řeku o tři míle dál na sever. Pokračovali v cestě celou noc a až dvě hodiny po rozbřesku nechali stádo odpočinout u nevelkého potoka daleko na západ od kansaské železnice.

V poledne se už znovu dali do pohybu, hnali dobytek na sever cestou, kterou před nimi udusalo stádo bizonů, takže stopy jejich skotu se ztratily mezi početnými šlépě-jemi velkého bizoního stáda.

Bijah se ohlédl k jihu. „Doufejme, že po nás půjde další stádo a úplně zahladí všechny známky toho, že jsme šli zrovna tudy,“ poznamenal. „Parkman určitě pošle lidi, aby nás pronásledovali.“

Dědek Merridew napřáhl kostnatou paži a ukázal směrem, kam již mířil jeho orlí nos. „Už dou,“ řekl. „Támhle se zdvihá prach!“

„Třeba je to ta jejich parta,“ nadhodil Bray.

Merridew si odplivl. „Sou to bizoni,“ odsekl. „Možná osum, i deset tisíc..., možná víc.“

S Dědkem Merridewem se nikdo nehádal. Pokud šlo o zrak, nezadal si s orlem, a nos mu sloužil tak, že ucítil bizona na takovou dálku, kam jiný dohlédl. Nikdo nevěděl, jak je Dědek Merridew vlastně starý, ale vrásčitá tvář naznačovala, že by mohl opotřebovat už i tři těla. Zůstával však stále silný, šlachovitý a nepoddajný jako nějaký starý Čejen nebo Komanč.

Jeli na sever a řídili se souhvězdím Velkého vozu, jež viselo na obloze před nimi.

Hnali stádo směrem k Polárce a Bijah Catlow, smělý, upřímný a bleskurychle pálicí Bijah, se ze dne na den stal psancem.

Trvalo ještě týden, než se tahle novinka dostala až k Benu Cowanovi.

KAPITOLA 2

Pomocník maršála Spojených států Ben Cowan měl svých starostí až nad hlavu. Při stopování indiánského zločince z kmene Tonkawů se dostal hluboko do končiny zvané Cross Timbers.

Tonkawa Kid nebyl žádný potulný indián, jehož jediným majetkem je příkrývka; pracoval příležitostně jako kovboj, dělník na farmě nebo obchodoval s koňmi, pak se ale dal na zločineckou dráhu. V oblasti obývané indiánským kmenem Čerokiů právě před měsícem zabil a oloupil farmáře, znásilnil a zabil jeho ženu a zavraždil i souseda, který přijel zjistit, proč se tam střelí. Tonkawa Kid však měl smůlu, protože soused přežil dost dlouho na to, aby útočníka identifikoval.

Během roku to byl čtvrtý podobný zločin v okolí, a někdo si vzpomněl, že Tonkawa utrácel mnohem víc peněz, než kolik mohl vydělat. Hnědorudá klisna, kterou prodal ve Fort Smithu, byla ukradena z místa jedné z předešlých vražd.

Ben Cowan už neměl v čutoře ani kapku vody a ubíral se k Cimarronu v naději, že narazí na nějaký potok vlévající se do řeky, v němž by si mohl nabrat vodu. Samotnou řeku si nechával až jako poslední možnost, protože v tomto ročním období byla říční voda příliš hustá k pití, ale příliš řídká, než aby se dala orat.

Cross Timbers byl ďábelský kus pohraničí. Pahýlovitý prales dubů občas narušila houština opuncí. Podél několika nevelkých potoků, které z velké části vysychaly, rostly zmarliky, tomely a dřínky. Tu a tam se objevily různě velké volné louky. Místy byl prales naopak zcela neprůchodný.

Kořeny dubu marylandského, který tvoří spíš houštiny než vzrostlé stromy, se rozrůstají těsně pod povrchem země a v určité vzdálenosti z nich vypučí nová rostlina. Výsledkem jsou ostrůvky hustého mlází s propletenými tuhými větvemi, pod nimiž se táhne hotová spleť kořenů.

I mezi těmito houštinami se však najdou pěšinky, které prošlapali divocí koně či malá stádečka bizonů nebo jelenů, a ty obvykle vedou od jedné louky k další. Tak vypadá oblast Cross Timbers, jež zabírá velkou rozlohu země.

Bylo jaro a na dubech zůstávala spousta hnědého, uschlého loňského listí. Pouze podél potůčků, které se tu občas vyskytly, potěšilo oko něco pěkného, zejména hájky zmarliky s krásnými tmavými korunami, hustě pokrytými drobnými nafialovělými květy.

Mimo ostrůvky luk tu sotvakde rostla tráva. Pod duby ležel vysoký koberec starého listí, které při sebelehčím doteku hlasitě chrastilo.

Panovalo vedro, ani lístek se nehnul. Na větvi kousek před jezdcem seděl kardinál červený a upřeně hleděl na něco v trávě. Ben Cowan zastavil koně.

Jasně karmínový pták působil v monotónním okolí jako zářivá barevná tečka, ale Ben Cowan měl dobrý důvod být ostražitý. Muž pohybující se divočinou se brzy naučí všimnout si informací, které může získat od ptáků a zvířat, a tenhle pták vypadal, že se dívá na něco, co se mu nelíbí.

Důstojníka z pevnosti Fort Smith, který se naposled vydal do Cross Timbers pátrat po indiánském psanci, našli s prostřelenou hlavou, kterou mu ještě potom někdo navíc rozmlátil.

Ben Cowan tiše vytáhl z pouzdra vinčestrovku a znepokojeně vyčkával. V nehybném vzduchu bzučely včely. Po obličejí mu ve stružkách stékal pot a mísil se s prachem. Naslouchal a pomrkával, aby se zbavil protivného štipání potu v očích.

Seděl nehybně na koni v sálajícím vedru a zoufale si přál někam se pohnout. Jeho postavení nebylo vůbec dobré, neboť pokud se nechtěl obrátit, mohl pokračovat jen jedním

směrem, a to přímo za nosem. Za hustým dubovým hájkem po levé straně jako by viděl louku nebo nějakou světlinu.

Moucha mu otravně kroužila před obličejem a podvědomě zvedl ruku, aby se po ní ohnal. V následujícím okamžiku kousíček od Benovy hlavy se zavrtala kulka do kmene stromu a do obličeje mu vlétly drobné štěpiny. Na okamžik ho oslepily, ale v té chvíli už padal ze sedla.

Udělal to bez rozmýšlení. Jednal podle zdravého instinktu, jaký si vypěstují muži, kteří jsou zvyklí být neustále ve střehu. Jeho kůň stál tak, že mu znemožňoval rychlý útěk, ale vedle něho bylo dost volného místa, tak se tam sesul.

Jakmile dopadl, překulil se stranou a zůstal nehybně ležet. Naštěstí mu vinčestrovka nevytáhla z ruky. Teď ji odložil na zem a protíral si oči v obavě, že ho nepřítel výstřelem zblízka oslepil.

A protivník se musel skrývat velmi blízko. Nikde kolem by se nenašlo místo, kde by člověk dohlédl na víc než třicet či čtyřicet metrů, a i na takovou vzdálenost by byla úspěšnost výstřelu věcí náhody, protože všude kolem trčelo mnoho větví, od nichž se mohla kulka odrazit.

Ben Cowan pořád ještě cítil nějaká drobná smítka v očích. Přesto se znovu chopil vinčestrovky a rozhlédl se kolem, aby zjistil, kde vlastně je.

Zůstal ležet v mělké prohlubni, v níž se půda propadala jen na píd' pod úroveň zbytku terénu. Ležel na plácku suché loňské trávy. Rovnou před ním se tyčil kmen stromu o průměru asi dvaceti centimetrů. Právě sprška jeho kůry mu pokropila obličej. Po Benově levici se povaloval strom roztržštěný úderem blesku a zbavený kůry.

Ležel zcela nehybně. Hlavu měl sice ve stínu, ale do zad mu pražilo slunce. Všiml si černé užovky, jež se proplétala mezi větvemi v koruně nedalekého zakrslého dubu. I had znehybněl, jako by ztuhl.

Ben si vzpomněl, že Tonkawa Kid má několik bratranců, stejných padouchů jako on sám, a údajně se všichni společně občas přesouvají z místa na místo. Je tedy možné, že před ním skrytě leží několik mužů, kteří čekají na příležitost k výstřelu.

Cowan měl trpělivosti na rozdávání. Vysoký chlapík, štíhlý, určitým drsným způsobem i hezký, se sklonem k metodičnosti. Nechyběla mu píle, aniž by mu to ovšem bylo k velkému užitku. Bijah Catlow často říkával, že nikdo široko daleko nedokáže stopovat lépe než Ben Cowan; mohl ještě dodat, že se nikdy nesetkal s nikým, kdo měl tak silnou ránu. Bijah měl na levém uchu zbytnělou tkáň po jednom takovém Cowanově úderu; naopak nepříliš patrná nerovnost na Cowanově nose značila místo, kde mu ho Bijah zlomil.

Teď však Ben nemyslel na Bijaha Catlowa. Soustředil se na Tonkawu Kida.

Ten indián byl mazaný jako liška a kluzký jako had – a zrovna v té chvíli se možná plížil do pozice, z níž by ho mohl zabít, a Cowan s tím nemohl nic dělat. Všude kolem leželo suché dubové listí, takže někam se potichu přesunout se zdálo nemožné – či snad ne?

Po jeho pravé ruce spustila křik modrá sojka... něco ji zřejmě vylekalo. Znělo to podobně jako sojčí křik při spatření hada, a přece ne stejně. Ben Cowan posunul pušku o kousek dopředu, překulil se přes levé rameno a podíval se do koruny stromu nad sebou.

Dub před ním byl vlastně jedním kmenem z dvojitého stromu, přičemž oba kmeny byly přibližně stejně silné a větve z nich vyrážely nízko nad zemí. Kousek od něho trčela do prostoru pořádně silná větev, nad ní zbýval kousek místa, než následovala druhá větev, a nad ní další a další. Protože kmeny rostly blízko sebe, jejich větroví se navzájem proplétalo. Bylo to riskantní, pravda, ale kdyby

se tam dokázal vyšvihnout... Na sobě měl oblečení neurčitě barvy, které by se na pozadí stromu a zbytků listí docela ztrácelo.

Důkladně pohledem zkoumal větve. Tuhle se chytit, rychle přitáhnout, semhle se opřít nohou, znovu přitáhnout a vyhnout se tomu chomáči listí...

Opatrně se zvedl na kolena a přikrčil se, jako by očekával náraz kulky, pak se ale vztyčil, chytil se větve a přitáhl se vzhůru. Podrážkou dosáhl na nižší větev a posunul se o kus výš.

Ani lístek nezašustil, podrážka nezaskřípala, a byl v koruně. Zrakem bedlivě zkoumal okolní stromy, traviny i křoví. Několik metrů od sebe viděl plácek zhnědlé trávy, která se právě znovu rovnala poté, co ji někdo sešlápl. Podíval se do vedlejšího křoví..., zahlédl nejasný pohyb a pak i Tonkawu. Okamžitě po něm vypálil.

A ve stejné chvíli pochopil, že ho nalákali do pasti.

Přiletěla kulka a vyprskla mu do obličeje spršku duhové kůry, ale potom ucítil úder do nohy, která se nárazem smekla z větve. Padal dolů a kolem něho rachotily další výstřely. Dopadl trupem na větev, která se zlomila, a po ní se svezl na zem, jen to zadunělo. Jeho kůň polekaně odskočil a vystrašeně řehtal, ale Ben Cowan i tak slyšel šustění trávy, jak k němu někdo přibíhal.

Puška mu vypadla z ruky, a tak rychle hmátl po revolveru. Vytasil jej ve chvíli, kdy se nějaký indián prodral křovím, pušku v ruce a oči vytřeštěné rozrušením.

Ben Cowan natáhl kohoutek pětačtyřicítky, zvedl její hlavěň a okamžitě vypálil v přesvědčení, že zasáhne protivníka do širokého hrudníku. Rána šla ale výš, trefila indiána do špičky brady, způsobila krvavou rázu až k nosu, který odtrhla, a skončila v lebce, do níž vešla očním důlkem.

Cowan se na zemi rychle přetočil, ale přesto cítil, jak mu nepřátelská kulka sežehla tvář. Slepě vypálil proti ně-

jakému stínu, který skočil jeho směrem. Stín jako by se v púlce kroku zlomil a sesul se – indián byl mrtev dřív, než dopadl na zem.

Dva zneškodnil – ale kolik jich tu vůbec je? Ani jeden ze zastřelených nebyl Tonkawa Kid.

Ben Cowan se na zemi znovu přetočil, nahmatal pušku a přitáhl si ji k tělu. Noha mu mrtvěla, a když si přitiskl dlaň k tváři, zbarvila se krví – kulka mu na líci vyryla pořádnou rýhu do kůže.

Odplazil se o kousek dál, kde se mu naskýtala lepší pozice k obraně. Puškou zašátral k padlému Tonkovi a pokoušel se přitáhnout si na dosah jeho zbraň.

Les znovu ztichl. Podařilo se mu zmocnit cizí pušky a položil si ji tak, aby ji měl při ruce. Pak z revolveru pečlivě vyjmul vystřílené nábojnice a znovu zbraň nabí.

Nic se nedělo. Loudavé minuty se vlekly a Ben Cowan náhle pocítil nával nevolnosti a slabosti. V postřelené noze mu pulzovala bolest. Opatrně k ní natáhl ruku a zlehka ji osahával. Kulka prolétla lýtkovým svalem a nohavici i ponožku měl prosáklé krví. Musí sundat botu a nohu si ovázat... Jenže někde nedaleko dřepí ten Tonkawa... a možná není sám.

Velmi opatrně se pustil do práce – nejprve stáhnout botu, navíc tak, aby nedělal žádný hluk. Po několika minutách se mu to podařilo a stáhl z nohy i prokrvácenou ponožku.

Kůň, jehož vylekala divoká střelba, zmizel kdoví kam a s ním všechno, co měl s sebou, i když to sotva stálo za řeč, pokud šlo o ošetření takového zranění. A tak na ránu přitiskl chumáč pevně zmuchlané trávy a převázal ho kapesníkem; potom si znovu obul botu. Občas práci přerušoval a poslouchal.

Kid už nepochybně věděl, že jeho druhové dopadli špatně, i kdyby to přímo neviděl. Takže buď vezme do zajetí, nebo bude vyčkávat, aby znovu zkusil štěstí; pokud

šlo o Bena Cowana, ten hádal, že Kid počká, až se mu naskytne vhodná příležitost.

Měl pocit, že se mu před očima rozlézá jakási mlha, a když se zkusil maličko pohnout, znovu pocítil nesmírnou slabost.

Co kdyby omdlel? Bylo to docela dobře možné, protože přišel o spoustu krve. Pokud ale omdlí, indián ho zabije.

Nezbývá, než se někde skrýt.

Prostě se nutně musí schovat. Opatrně se rozhlédl, žádný vhodný úkryt však neviděl. Jen shluk zakrslých dubů a černé kmeny stromů.

Musel se však někam pohnout. Na tomto místě zůstat nemůže – pokud by zde omdlel, indián by mu během mdloby podřízl hrdlo. Mnohem lepší je vsadit na štěstí a o něco se pokusit.

Bližší z padlých indiánů byl rovněž vyzbrojen vinčestrovkou, a tak mu vzal nábojový pás a také nůž. Pak opustil zákoutí za stromem a po centimetrech se plazil trávou.

Dařilo se mu přesunovat téměř bezhlučně, jen při posouvání po zemi působil tiché šeleštění, jemuž se nedalo zabránit. Postupoval však méně hlučně, než se obával, a občas zvládl kousek cesty zcela neslyšně. Zrakem neustále pátral po okolí, zkoumal stromy, křoviska. Urazil přinejmenším třicet metrů, když zaslechl uchechtnutí.

Ten zvuk byl sotva patrný, ale i tak ztuhl uprostřed pohybu a naslouchal. Po minutce se vydal dál.

„Jen do toho,“ řekl hlas, „stejně se nikam nedostaneš.“

Drsný hlas zněl opravdu ošklivě. Patřil Kidovi. Ben Cowan ho neviděl, bylo mu však jasné, že indián se musí skrývat v místě, odkud ho může pozorovat. Kde by mohl vězet?

Odvlekl se ještě o kousek dál a v duchu rozebíral jednotlivé úkryty, jichž by mohl Kid využít. Když indián znovu promluvil, Cowan bleskově stočil pušku po hlase a vypálil.

Ze vzdálenosti pouhých několika metrů se Kid znovu zasmál a vystřelil. Kulka vyryla brázdu do drnu těsně před Benem Cowanem a téměř mu urvala prst. A v té chvíli Ben zahlédl příkop, který se táhl jen několik pídí vpravo před ním. Nebyl příliš hluboký, ale dost na to, aby se v něm mohl ukrýt. Navíc se o kousek dál ještě prohluboval.

Za pomoci pušky se Ben Cowan prudce vztyčil a vrhl se kupředu. Puška za jeho zády houkla ve chvíli, kdy už dopadl do brázdy. Bez ohledu na mučivou bolest v noze se Ben dral kupředu, k hlubší části příkopu.

Zaslechl šustot nohou běžících v trávě, a tak se otočil a současně pozvedl zbraň. Sotva mu indián vběhl do zorného pole, Cowan vypálil.

V téže chvíli se odkudsi zleva ozval další výstřel z pušky.

Běžícího Tonkawu zasáhly střely ve výskoku a srazily jej k zemi. Přece se pokoušel ještě zvednout zbraň a zamířit na Cowana, avšak z levé strany přiletěly další dvě kulky, které mu potrhaly tělo a srazily je do příkopu, takže mrtvý indián zůstal ležet jen kousíček od Bena Cowana.

Ben slyšel dusot koní přijíždějících trávou a pak se ozval hlas, který pozpěvoval: „*Tuhle jsem se loudal po ulicích Lareda, jen tak jsem si šel po ulicích Lareda...*“

Nad okrajem příkopu se objevil kůň a ještě výš se na Bena dívala usmívající se tvář.

Tvář Bijaha Catlowa.

KAPITOLA 3

Ben Cowan otevřel oči a hleděl do večerní oblohy, po níž plulo několik roztroušených mráčků okrášlených růžovým nádechem. Na horizontu se táhl temný pás lesa jako přední hlídka blížící se noci.

Kousek od něho se něco pohnulo, a když Ben otočil hlavu, spatřil Dědka Merridewa, který stál s plecháčkem kávy u ohně.

„Už ses probral, jo? Přišels vo spoustu krve, chlapče.“

„To si myslím.“

„Ale ved sis dobře,“ pokračoval Merridew uznale. „Dva z nich jsi dostal, a tou poslední kulkou bys zabil Kida, i kdybysme my nestříleli..., akorát by možná nezhebl dost brzo.“

„Kde jste se tady vzali?“

„Ženem stádo do Dodge. Bijah si všim tvýho koně, a tak jsme nechali stádo stádem a pár se nás pustilo po jeho stopě. Čuchali jsme, žes zapad do nějaký šlamastyky, když ti kobyla zdrhla, ale puška na ní chyběla. Pak jsme slyšeli ňáký střelení, tak jsme šli vopatrnějc. Našli jsme ty Tonky, který jsi vosolil, a jeden náš kámoš, kterej se potuloval mezi indiánskejma kmenama, si domyslel, že paseš po Kidovi. Poznal ty Tonky, a prej byli z Kidovy rodiny.“

„Přišli jste v nejvyšší čas.“

Merridew pokrčil rameny, znovu naplnil hrnek kávou a dolil pořádným hltém whisky. Pak jej odnesl Cowanovi. „Co já vim..., třeba bys to zvlád sám.“

Ben se napil Dědkovy speciální kávy a hned se cítil líp. „Pro koho to stádo ženete?“

Merridew se po něm podíval a ve starých, tvrdých očích měl klidný pohled. „Sami pro sebe, pro koho jinýho? Když velký dobytkaři zrušili bonus, tak jsme se trhli a vopatřili si vlastní stádo.“ Zahleděl se na Cowana s jistým nekliďem. „Chceš říct, žes vo tom ještě neslyšel?“

„Že Bijaha hledají pro krádež dobytka? Slyšel, ale já moc nedám na to, co někde jen tak zaslechnu. Než bych něčemu takovému uvěřil, napřed bych to musel slyšet přímo od Bijaha.“ Dopil zbytek vylepšené kávy, který ještě zůstal na dně hrnku. „Já si tedy myslím, že Bijah má stejné právo cejchovat volný dobytek pro sebe jako pro velké ranče.“

K ohni dojel Johnny Caxton a sklouzl ze sedla. Ben Cowan si všiml prázdného rukávu poskládaného pod pahýlem ruky, ale přešel to mlčky. Když viděl Johnnyho naposled, měl ještě obě ruce zdravé, ale říkal si, že Johnny bude vynikajícím honákem i v nové situaci.

Johnny se po něm podíval. „Ahoj, Bene. Dal ti někdo najíst?“

„Zrovna jsem se probral. Tuhle Dědek mi nalil speciální kafe.“

Ben Cowan vyprostil zpod pokrývky poraněnou nohu. Tu mu všechno zapadlo do sebe a chvatně se rozhlédl po táboře. „Chlapi, vy jste kvůli mně přišli o den cesty, co?“

O téhle okolnosti svědčila spousta známek kolem, takže jeho otázka byla vlastně zbytečná. Dobře věděl, jak vypadá tábor po jednom dni a po dvou dnech. Také si byl vědom, jak je pro ně pro všechny důležité zmizet se stádem včas – dřív, než jim to stačí překazit Parkman nebo nějaká ruka zákona.

Johnny k němu přistoupil s konvicí v ruce a dolil mu hrnek. Ben s trpkostí upíral oči do kávy. Bijah byl divoký chlap, ale ne zloděj..., totiž až doteď se nikdy nedopustil krádeže. Jenže v téhle době bylo možné muže prohlásit za psance jen za to, že otiskl své cejchovací železo na dobytce, které sám chytil. Tohle právo si pro sebe vyhradili jenom ti, kteří vlastnili velký ranč a chovné stádo.

„Ztratili jsme dva dny,“ poznamenal Johnny. „Jeden den jsme tě hledali, druhej jsi tu odpočíval.“

Když se vystřídaly hlídky, objevil se Bijah. „Ahoj, ty bejku,“ řekl. „Divím se, že ti tu hvězdu ještě nikdo neustřelil.“

Dřepł si vedle zraněného a s tvrdým úšklebkem ve tváři si Bena Cowana prohlížel. „Máš na mě zatykač?“

„Ne. Kdyby jo, tak bych se podle něho zařídil.“

Bijah se zachechtal a ubalil si cigaretu. „Vůbec ses nezměnil.“ Špičkou jazyka olízl papírek. „Nespadneme v Kansasu do nějaké patálie?“

„Však znáš Parkmana.“

Bijah si zapálil cigaretu od klacíku z ohniště. „K pořízení tohohle stáda se nás sešlo devět. Pochytali jsme je a ocejšovali. Tuhle Johnny při té práci přišel o ruku a Nigger Jim o život. No, po Jimovi nezůstaly žádné děti, aspoň pokud víme, ale chtěl si vzít to děvče, za kterým jezdíval dolů na Leon River. Tak si myslím, že jeho podíl by měla dostat ta holka.“

Ben Cowan si vzal talíř, který mu podali, a pak prohodil: „Bijahu, žeňte do Abilene. Až budete pár mil před městem, pojedu napřed a kouknu se, jak to tam vypadá.“

„Já znám Toma Smithe od Bobří řeky,“ ozval se Merri-dew. „Dycinky to bejval rozumnej chlap.“

Cowan se po něm otočil. „Smith je mrtvý. Teď mají za šerifa Wild Billa Hickoka.“

Catlow překvapeně vzhlédl. „Toho pistolníka? Už jsem o něm slyšel.“

„Nezapomeň, že skoro všechno, co se o něm povídá, je pravda,“ varoval ho Ben. „Spousta hochů z jihu ho podceňovala, ale tuhle chybu nedělej.“

„Už tak jsem v pořádném maléru,“ odvětil Bijah. „Jedu do Kansasu čistě jen proto, aby se tam prodalo tohle stádo.“

Noc zahalila zemi do stínu. Noční hlídky usazené v sedlech koní zvedaly oči k hvězdám putujícím po nebi a sle-

dovaly Polárku, která jim ukazovala cestu do Kansasu. Ben Cowan se neklidně převaloval pod příkrývkou, aby si ulevil od bolesti pulzující v poraněné noze. Také on zíral na hvězdy a dumal o podivném osudu, který zjevně spojuje jeho život s životem Bijaha Catlowa.

Ta myšlenka mu dělala starosti, protože Catlow byl v mnoha ohledech nemilosrdný muž – nikdy se nechoval lhostejně k vlastnímu životu, i když se to tak náhodnému pozorovateli mohlo občas jevit, ale dával najevo zcela přezíravý vztah k zákonům. Ovšem v tomto případě byl Ben Cowan, podobně jako mnoho dalších Texasanů, přesvědčen, že je Catlow v právu, protože cejchování divokých dobytčat tu bylo dávným zvykem.

Za svítání vyrazili dál na sever. Ben Cowan jel na svém koni a všemožně se snažil ulevovat poraněné noze od bolesti.

Bijah zadržel koně, aby se dostal vedle něho. „Bene, snažím se držet víc na západ od trati, protože si myslím, že takhle se spíš vyhneme nějakým malérům.“

„Odkdy uhýbáš před problémy?“

„Chlapi dávají hodně v sázku. Dřeli jsme jako hovada, abychom dali tohle stádo dohromady. Mně osobně je to jedno. A myslím, že i Dědkovi a Riu Brayovi, ale Johnny by z toho kšeftu měl dostat pořádný díl, když mu zůstala jen jedna ruka.“

Vyjeli společně na nízké návrší proti větru od stáda, aby se na ně nevalil prach.

„Má v plánu, že si zařídí restauraci,“ pokračoval Bijah.

„A co ty?“

Catlow po něm střelil pohledem. „Nechčeš mně zas dělat kázání, Bene, co? Zatraceně, vždyť dobře víš, že mě nečeká nic než oprátka nebo kriminál, tak se mě nesnaž spasit.“